

Κυριακή 27η Αύγούστου 2023

Κυριακή ΙΒ΄ Ματθαίου.

(Ματθ. 19, 16 – 26).

«τήρησον τάς ἐντολάς» (Ματθ. 19, 17).

Σήμερα βλέπουμε ἕναν διάλογο ανάμεσα στόν Ἰησοῦ καί σέ κάποιον πλούσιο, πού ζητάει νά μάθει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά κερδίσει τήν αἰώνια ζωή. Ὁ Χριστός σ' αὐτή τήν ἀπορία τοῦ πλουσίου δίνει ὡς ἀπάντηση τό: «τήρησον τάς ἐντολάς». Ἔτσι μπαίνει στή σκέψη μας τό μεγάλο θέμα τῶν θείων ἐντολῶν.

Ἄφοῦ ὁ Θεός πλάθει τόν ἄνθρωπο ἐλεύθερο, γιατί τοῦ δίνει ἐντολές; Τί νόημα ἔχουν οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ποιός εἶναι ὁ σκοπός τους; Οἱ ἐντολές καί οἱ νόμοι γίνονται αἰτία νά δυστυχήσει ὁ ἄνθρωπος ἢ τόν βοηθοῦν στή σωτηρία καί τή λύτρωση; Μπορεῖ νά συμβιβαστεῖ ἡ ἐλευθερία μέ τήν τήρηση τῶν θείων ἐντολῶν καί νόμων;

Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι δεσμευτικές ὁδηγίες, πού ἔχουν σκοπό νά καταπιέσουν τόν ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ κατάθεση τῶν ὄντολογικῶν ὀρίων τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι οἱ προδιαγραφές, μέ τίς ὁποῖες δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος καί μέσα στίς ὁποῖες μπορεῖ νά κινεῖται.

Αὐτό συνέβη μέ τούς πρωτόπλαστους. Ἔλαβαν τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ νά μή δοκιμάσουν ἀπό τό δέντρο τῆς ἐλευθερίας τόν καρπό τῆς ἁμαρτίας. Τούς προειδοποίησε μέ ἀγάπη πώς, τήν ἡμέρα πού θά δοκιμάσουν αὐτόν τόν καρπό, ἡ ὑπαρξή τους θά ἔχει κάνει κάτι πού δέν τό ἀντέχει, μέ ἀποτέλεσμα νά πεθάνει. Αὐτό συμβαίνει, διότι ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξη δημιουργήθηκε μέ τήν προδιαγραφή νά βρίσκεται σέ ἀδιάκοπη κοινωνία μέ τόν Δημιουργό της. Ἡ δοκιμή τῆς ἁμαρτίας ἀποκόπτει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό, μέ ἀποτέλεσμα ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξη νά ὑφίσταται κάτι πού δέ βρίσκεται στίς προδιαγραφές της. Χάνει τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ καί ὑφίσταται τήν ἐπίπτωση τῆς ἀπουσίας αὐτῆς, πού εἶναι ὁ θάνατος. Ὁ Θεός λέγει στά πλάσματά Του ὅτι δημιουργήθηκαν γιά νά

δοκιμάζουν και νά απολαμβάνουν τό καλό. Δέν έχουν τίς όντολογικές και ύπαρξιακές άντοχές, γιά νά δοκιμάσουν κάτι άλλο. Άν άρνηθοῦν τό καλό, ὅ,τι άλλο δοκιμάσουν εἶναι ἡ άπουσία τοῦ καλοῦ, δηλαδή τό κακό. Ἡ ανθρώπινη ύπαρξη δέν φτιάχτηκε, γιά νά άντέχει τό κακό. Ὁ άνθρωπος πού θέλει νά δοκιμάσει τό κακό θά πεθάνει. Αυτό δέν εἶναι τιμωρία, πού τήν επιβάλλει ἕνας κομπλεξικός και παράξενος Θεός. Εἶναι ἡ φυσική επίπτωση τῆς παραβίασης τῶν προδιαγραφῶν, μέ τίς ὁποῖες δημιουργήθηκε ὁ άνθρωπος. Ὅλοι ξέρουμε ὅτι δέν ἔχουμε φτερά. Δέν εἶναι στίς γενετικές μας προδιαγραφές νά πετᾶμε. Ἐχουμε πόδια, διότι εἶναι στίς γενετικές μας προδιαγραφές νά περπατᾶμε. Τώρα ἐμεῖς, παρόλο πού ξέρουμε ὅτι δέν ἔχουμε φτερά, άν θελήσουμε νά πετάξουμε και άνεβοῦμε στήν κορυφή ἑνός γκρεμοῦ ἢ μιᾶς πολυκατοικίας και ρίξουμε τούς ἑαυτούς μας κάτω, τό πιθανότερο εἶναι νά σκοτωθοῦμε. Ὁ θάνατος δέν θά ἔλθει ἐπειδή κάποιος μᾶς τιμώρησε. Ὁ θάνατος θά ἔλθει ἐπειδή άπλῶς δέν σεβαστήκαμε τίς γενετικές μας προδιαγραφές.

Ἄν ἤμασταν συσκευές, θά λέγαμε ὅτι οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ ὁδηγίες χρήσης. Ὄταν παίρνομε μία συσκευή, αὐτή συνοδεύεται ἀπό ἕνα βιβλιαράκι μέ τίς ὁδηγίες χρήσης. Σ' αὐτές τίς ὁδηγίες δίνονται τά χαρακτηριστικά τῆς συσκευῆς, παρουσιάζονται οἱ δυνατότητές της καί ἀναλύεται ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο πρέπει νά δουλεύει, γιά νά μή χαλάσει. Ἄν τηρηθοῦν ὅλα ὅσα γράφουν οἱ ὁδηγίες χρήσης, ἡ συσκευή θά λειτουργεῖ ἄψογα γιά πολλά χρόνια. Ἄν παραβιαστοῦν οἱ ὁδηγίες χρήσης, τό πιθανότερο εἶναι ἡ συσκευή νά πάθει βλάβη. Ἔτσι συμβαίνει καί μέ τόν ἄνθρωπο. Πλάστηκε μέ συγκεκριμένες ὁδηγίες χρήσης. Οἱ ὁδηγίες χρήσης τοῦ δόθηκαν σ' ἕνα βιβλίο πού ὀνομάζεται Ἁγία Γραφή. Μέσα στήν Ἁγία Γραφή εἶναι ἀποτυπωμένο τό θεϊκό θέλημα, δηλαδή ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο θέλησε ὁ Πλάστης νά φτιάξει τόν ἄνθρωπο καί τά χαρακτηριστικά πού θέλησε νά τοῦ βάλει. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι νομικές διατάξεις. Δέν εἶναι ἐντολές ἠθικοῦ περιεχομένου. Εἶναι ὄντολογικές προδιαγραφές. Εἶναι τά

χαρακτηριστικά πού θέλησε ὁ Θεός, ὡς Δημιουργός, νά δώσει στό δημιούργημά Του.

Ὁ Θεός δέν πλάθει τόν ἄνθρωπο, γιά νά εἶναι «καλό παιδί». Δέν τόν δημιουργεῖ, γιά νά εἶναι ὑπάκουος καί νομότυπος ὑπηρέτης. Τόν φτιάχνει, γιά νά τόν υἱοθετήσῃ. Ὁ σκοπός τῆς ὑπαρξῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά γίνῃ υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός δημιουργεῖ τόν ἄνθρωπο γιά νά τόν υἱοθετήσῃ, νά τόν κάνει σάν θεό, πού εἶναι καί ὁ ἴδιος. Δίνει στόν ἄνθρωπο τήν ἐντολή καί τή δυνατότητα νά γίνῃ θεός κατά χάριν, ὅπως εἶναι ὁ ἴδιος Θεός κατά τήν οὐσία. Ἐξαγιαίνει τόν ἄνθρωπο μέ τήν παρουσία Του μέσα σ' αὐτόν καί τόν καλεῖ νά κρατήσῃ τοῦτον τόν ἐξαγιασμό, μέχρι νά καταφέρει νά ἐξομοιωθεῖ καί νά ταυτιστεῖ ἀμετάκλητα μαζί Του.

Ἡ παραβίαση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι μία ἠθική παρεκτροπή. Δέν εἶναι μία παρανομία. Εἶναι μία παραβίαση τῆς ἴδιας τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς. Γι' αὐτό ἡ λέξη πού ταιριάζει εἶναι ἡ λέξη ἀρρώστια. Ἡ παραβίαση τῶν θεϊκῶν ἐντολῶν εἶναι μία ἀρρώστια. Ὁ ἁμαρτωλός ἄνθρωπος δέν εἶναι

παράνομος και ανήθικος, είναι ασθενής. Όποιος αρνείται και χάνει τον Θεό δοκιμάζει την ασθένεια που ονομάζεται κακό. Τό κακό ως ασθένεια θεραπεύεται, αλλά, αν μείνει αθεράπευτο, σκοτώνει. Ο θάνατος που φέρνει τό κακό δεν είναι μόνον ο βιολογικός. Ο πραγματικός θάνατος που φέρνει τό κακό είναι ο μόνιμος χωρισμός από τον Θεό.

Από την τραγική αυτή κατάσταση ήλθε νά μᾶς ἐλευθερώσει ο Ἰησοῦς. Φόρεσε τή δική μας σάρκα, γιά νά ἀκυρώσει τίς ἐπιπτώσεις τοῦ κακοῦ στήν ὑπαρξή μας. Θεράπευσε τήν ἀνθρώπινη φύση ἀπό τήν ασθένεια τοῦ κακοῦ. Τήν ἔνωσε ἀμετάκλητα μέ τήν Ἁγία Τριάδα. Μετά τή δική Του ἐνσάρκωση ἡ πορεία τοῦ κάθε ἀνθρώπου εἶναι προσωπική ἐπιλογή και εὐθύνη. Τό κακό, ὅσο κι ἄν φαίνεται ὅτι θριαμβεύει, στήν πραγματικότητα καταργεῖται και ἀκυρώνεται, ὅταν στή θέση του καλέσουμε τόν Θεό και βάλουμε τά δυνατά μας νά μείνουμε ἐνωμένοι μαζί Του.

Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ αὐτό τό ἔργο ἐπιτελοῦν. Μᾶς δίνονται, γιά νά μπορούμε νά ξεχωρίζουμε

εύκολα ποῦ βρίσκεται ἡ θεϊκή παρουσία καί ποῦ βρίσκεται ἡ ἄρνηση καί ἡ προδοσία τοῦ Θεοῦ. Μᾶς δίνονται, γιά νά μᾶς ὑπενθυμίζουν τίς προδιαγραφές μας, προκειμένου νά μὴν πέφτουμε στήν οἰκτρῆ ἀσθένεια τοῦ κακοῦ. Ἄν μελετοῦμε καί φυλάσσουμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, κάνουμε σωστή χρήση τῆς ἐλευθερίας μας. Γευόμαστε καί ἀπολαμβάνουμε τούς καρπούς τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου καί ἀποφεύγουμε ἐπιμελῶς ἐκεῖνον τόν ἕνα καί μοναδικό καρπό τῆς ἁμαρτίας, πού μπορεῖ νά μᾶς ἀρρωστήσει. Ἡ φύλαξη τῶν θείων ἐντολῶν μᾶς ὀδηγεῖ στήν υἰοθεσία ἀπό τόν Οὐράνιο Πατέρα. Ἡ ἀκύρωση τῶν ἐντολῶν αὐτῶν μᾶς ὀδηγεῖ στήν ἀποξένωση καί ἀποκοπή ἀπ' Ἐκεῖνον, πού εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς καί τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς. Μή φοβηθοῦμε τίς θεῖες ἐντολές. Δέν εἶναι στυγνές ἀπαγορεύσεις. Εἶναι χαρά, ζωή καί ἐλευθερία. Πάνω ἀπ' ὅλα, ὅμως, εἶναι ἀσφάλεια στήν κατά τά ἄλλα ὑπόλοιπη ἀνασφαλή μας πορεία. Τό «τήρησον τάς ἐντολάς» εἶναι δρόμος ὑγείας καί ζωῆς, τήν ὁποία μακάρι πάντοτε νά ἀπολαμβάνουμε. Ἀμήν.